

EMPORDÀ FEDERAL

Preus de subscripció

Figueres 1 pta. trimestre.
Fora, 1'25 „

Setmanari d' U. F. N. R.

Redacció y Administració: CENTRE FEDERALISTA EMPORDANÈS

Número solt 10 cents

» atrassat 20 »

Any I.

Figueres 6 Maig 1911

Núm. 6

MODERNA FARMACIA CUSÍ

Braguers especials de la
FARMACIA CUSÍ
DE TEIXIT DE GOMA ELÁSTICA
Y D' ACER FLEXIBLE
SON IMPERCEPTIBLES, SE PORTEN SENSE MOLESTIA

Y DUREN MOLT DE TEMPS

GRANS MAGATZEMS

PUIG PARÍS

ELS MES IMPORTANTS DE LA REGIÓ

GRAN BAZAR

de roba feta per Homes i Joves

Especialitat en trajos per nens

Panyeria * Genres de punt

Camiseria * Corbateria * Elastics

Cinturons * Lligues-Cames

Mocadors * Bisuteria * Depo-

sit i venda de vellut de les princi-
pals fàbriques * Perfumeria, etc.

SASTRERÍA A MIDA

Exposició permanent de darreres novetats

Carrers GERONA, 13
PRESÓ, 4 **FIGUERES**

COM CONCEBÍM LA LLUITA POLÍTICA

El bon ciutadà que s' interessa per la cosa pública i intervé en les lluites polítiques, posseïx una gran generositat; els egoïstes i els viciosos es miren les qüestions del govern amb gran indiferència i desdeny.

Es, doncs, un dels mes nobles sentiments el que empeny a l' home a perdre nits en els centres polítics i a buscar-se disgustos i malsdecap en els afers de la política. L' amor a l' humanitat, l' amor a si mateix i als seus semblants, inflama la passió política quan aquesta passió es ben pura.

Està, doncs, molt lluny, la política, de ser una lluita de pilleria, d' astúcia o d' habilitats com molts seriament afirmen. Els partits o els homes polítics que s' valen de l' astúcia en la seva actuació son partits o homes d' espiritualitat aburgesa mancada d' aquell sant entusiasme per l' ideal. Ara, parlant d' això, se 'ns acut a la memoria un article escrit de l' Alomar, i sobre l' «habilitisme» polític diu lo següent.

«L' advocatisme, l' oratoria professional, l' argumentació sofística, l' escenisme, son intrusions ben corrents en la política al us. Contra aquesta política «habilit» dexeume alsar la bandera de la política «lleal»

Y ben certament; la política del poble ha d' esser una lluita de llealtat, de germanor humana, que rebutji tot lo que no enquadri en sentiments elevats i nobles.

Si tots els que prenen part activa, els que influeixen en la vida dels partits populars, obressin amb altesa de mires, sensa desviar la seva acció del camí recte, en les masses populars, entre 'ls homes que aspiren vers un mateix sentit de llibertat i de justícia, no sorgirien les divi-

sions absurdes i desmoralisadores que vejem am tanta freqüència. L' enveja, l' odi personal, el sentiment de venjansa han d' esser ben allunyats de l' esperit de l' home que trevalla pera el be del poble.

Les mateixes paraules que 'n *La Vida Austera*, en Pere Coromines, dedica a parlar del comportament de l' home en l' ordre general de l' existencia, podrien ser aplicades al comportament del ciutadà en la seva vida política:

«... Pro tu has portat una existencia sana, el teu cor s' ha nodrit de nobles sentiments, i la teva confiança en la vida ditxosa reflecta en els altres serenitat i repós. Aleshores tu sortirás de casa teva arrocegant com una túnica tots aquets afectes, i els homes i les dones sentirán els teus passos i coneixerán que son passos d'home.»

«La teva patria s' adonará del teu treball perque no t' entretindrás en feines balderes.»

—Si jo faig lo que predico?—continúa el jove dels cabells llargs.—Sincerament vos diré que no (ja veieu si soc sincer) em pro la meva confessió no destrueix per res les idees per mi expressades, o que pugui expressar.

—I quin cas farán de les vostres prediques si veuen qu' obreu diferenment.

—Les meves prediques les deuen acceptar pel sol fet de la seva bondat o rebutjar si no les creuen dignes, prescindint absolutament de la meva personalitat.

—I alló tan sabut de que s'ha de predicar ab l'exemple?—digué el bon botiguer.

—Alló es anacronic, es una aberració. Si el vostre public no es public de jogs de mans, si tan sols es d' un mitjà criteri, examinará les vostres idees i les judicará pel seu valor de lògica, i pel convenciment que li porta. Recordo un autor que comparaba el public ab els malalts. Quant aquets son criatures o infelissos pobres d'esperit, pera fer-lis pendre una pócima, el metje els hi ha de dir: Mira veus? Jo també en bec. Empró quant topen ab malalts normals, receptant n' hi ha prou.

X.

«JOSAFAT» per Prudenci Bertrana.

Plaume parlar d' aquesta bella narració pel gust de parlar de belles coses aduc que compleixo un deute que tenia contret ab son autor. De la llegida de «Josafat» en servo una tan fonda impressió mai igualada, una fruició tan exquisita que l' agraïment mes sincer soma als meus llabis i les mercés mes sentides son donades a n' en Bertrana per haver-lo escrit.

No crec que cap llibre hagi estat devorat en menos temps i mes intensament per mi qu' el «Josafat». La lluita feres-tega entre les forces de la Natura i les creencies està descrita tan cantelludament que l' emoció mes fonda se desvetlla en la meva ànima obligant me a llegir les cent vinticinco pàgines d' una sola tirada i com encisat degui al sendemà reempendre novament la seva llegida.

«Josafat», el personatge principal que constitueix per si sol tota la narració, es un pagès baixat a ciutat desde'l cor de la montanya, d' ànima rústega, home malgrat ell, de caracter intolerant, entregat completament a la rel-ligió, s'ha convertit en un gos de presa del fanatisme. Malgrat la crosta de civilitat aparent qu' arbóra, la seva naturalesa de satir, la seva essencia simiesca, el seu esperit libidinós se desvetlla iniciantse la lluita terrible en el seu enteniment primitiu i feble, torturant-lo enguniosament, retorcent-li totes ses fibres, acaba convertint-lo en un criminal... en un pobre boig.

La descripció de l' ambient sever i misteriós dels entremurs de la rónega església ahont s'hi desenrotlla l' acció, l' espeçor de les muralles hont cap vibració ni murmuri de vida hi traspúa, aquell indret ple d' ombres tétriques que sembla l' fons d' un pou sense sortida, s'ens endinça en el nostre esperit de tal manera qu' un reviu la obra fins a sentir sobre si mateix tot l' aclaparament d' aquella cel·la plena de mortal tristesa hont cap infant ni gosaria a saltironar, ni hi sabria riure.

En Josafat l' home mitg salvatge i fanatitzat, ab ses lluites luxurioses i ab sos temors de Deu, es una veritable joia de la literatura moderna. Les impudiques Fineta i Pepona, i fins l' home del goll, que no d' altre manera debia de ser per barrejar-se ab tants sers informes, empró reals, son d' una justesa tan sóbria, son tan perfectes que talment «Josafat» es l' obra mestre de la narració dramática.

I si jo pogués despertar en un sol llegidor l' ansia de llegir «Josafat» me consideraria ben feliç, doncs tindria en la terra un home agraït, un amic... i l' amistat es tan bella que pot omplir de sol tota una vida.

ALDO.